

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.301 van 24 februari 2015
in de zaak A. 211.583/XIV-35.466**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 februari 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 116.587 van 7 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.353 van 13 maart 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benoît Dhondt, die verschijnt voor verzoekster, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt op 18 oktober 2012 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 22 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 augustus 2013 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest

van 7 januari 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’ (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het recht van verdediging.

Zij citeert de aangehaalde bepalingen en wijst erop dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 beoogt de procedurele wapengelijkheid, het recht van verdediging en de tegenspraak te waarborgen en dat daarom een motivering is vereist die de redenen aangeeft waarom een persoon of instelling als bron werd gecontacteerd en waarom de betrouwbaarheid ervan wordt aangenomen.

Verzoekster voert aan dat de meest elementaire stellingen van de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de prevalentie van en de beschermingsmogelijkheden tegen vrouwelijke genitale verminking in Guinee zijn gebaseerd op enkele telefonische en andere conversaties met personen. In de SRB “Les mutilations génitales féminines (laatste update april 2013)” en het gros van de andere informatie zijn de bronnen soms anoniem en soms met naam, maar steeds

zonder transcriptie van het gesprek, zonder beschrijving van de gecontacteerde personen of de reden waarom zij werden gecontacteerd.

In het bestreden arrest wordt verkeerdelijk gesteld dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet van toepassing is bij de synthese van een terreinonderzoek, aangevuld met de meningen van experts. Volgens verzoekster vindt deze bepaling ook toepassing indien bij een terreinonderzoek personen en instellingen worden gecontacteerd, hetgeen te dezen het geval was. In de voornoemde SRB gaat het volgens de voetnoten 29, 116 en 177 bovendien om telefoongesprekken.

Beoordeling

5. Artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt:

“De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail.

In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen.

De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven.”

Blijkens het verslag aan de Koning bevat deze bepaling een regeling voor het geval instanties en organisaties door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden “gecontacteerd om sommige feitelijke aspecten van de asielrelazen te controleren”. Het gaat dus enkel om inlichtingen die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een

deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen.

Derhalve heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet geschonden door te overwegen dat het hier “geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van voormeld KB nu de beide SRB’s (gedwongen huwelijk en vrouwelijke genitale verminking) in het administratief dossier een synthese zijn van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek dat is aangevuld met en getoetst werd aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO’s en bevindingen van experts”.

Het recht van verdediging is in hoofde van verzoekster niet geschonden omdat de bedoelde rapporten zich in het administratief dossier bevinden en zij de inhoud ervan dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die te dezen over hervormingsbevoegdheid beschikt, kon betwisten.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

6. Verzoekster zet niet nader uiteen hoe en maakt *a fortiori* niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet omschreven bevoegdheid zou hebben geschonden. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. Verzoekster werpt in een tweede middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van de in artikel 149 van de

Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht, van het recht van verdediging en “miskenning van de stukken uit het administratief dossier”.

Verzoekster citeert de in het bestreden arrest overgenomen cijfers van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking in Guinee.

Zij voert eerst aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met bijlage 20 van het verzoekschrift tot beroep waarin dr. A. Vercoutere één van de belangrijkste bronnen van de SRB inzake vrouwelijke genitale verminking onderuit haalt, met name de stelling van de materniteitsafdeling van het Donka-ziekenhuis.

Vervolgens laat verzoekster gelden dat in het bestreden arrest niet wordt ingegaan op haar kritiek betreffende het project ESPOIR, hoewel het een fundamenteel punt betreft, zijnde het representatieve karakter van het onderzoek waarop het commissariaat-generaal zich steunt en het feit dat de eigenlijke bron niet raadpleegbaar is. Op die wijze zijn de procedurele wapengelijkheid, het tegensprekelijke karakter van de procedure en het recht op verdediging geschonden.

Verder stelt verzoekster dat de enquête van het project ESPOIR het statistisch onderzoek van 2005 niet kan weerleggen, enkel omdat ze recenter is, en dat geen enkele internationale organisatie zich op die enquête steunt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet ingegaan op verzoeksters kritiek op het algemeen persbericht van 6 februari 2013 en op de telefonische verklaring van een zekere dr. Kouyaté, waarop de voornoemde SRB is gesteund. Verder interpreteert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekster bijgebrachte cijfers over vrouwelijke genitale verminking manifest verkeerd vermits het Comité voor de Rechten van het kind en het UNHCR erkende internationale instellingen zijn die een betrouwbare bron vormen. Bij eenvoudig nazicht blijkt trouwens dat het om cijfers van de Guinese gouvernementele delegatie gaat.

Beoordeling

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

De door verzoekster aangehaalde verklaring van dr. A. Vercoutere, waarop in het bestreden arrest niet zou zijn geantwoord, was niet opgenomen in bijlage 20 bij het verzoekschrift tot beroep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoefde niet in te gaan op een verklaring die hem niet was voorgelegd. Overigens wordt in het bestreden arrest ingegaan op de wel bijgebrachte verklaring van deze arts met de overweging dat “het schrijven van dokter (A.V.) van de VZW Anikè” de in de SRB over vrouwelijke genitale verminking opgenomen gegevens niet kan weerleggen “daar dit betrekking heeft op de medische sector en de gezondheidszorg in Guinee”.

Betreffende het project ESPOIR wordt in het bestreden arrest aangehaald dat het blijkt de SRB gaat over een consortium van Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée, met financiële steun van USAID, en dat een nationale steekproef werd uitgevoerd op 4.407 personen tussen 18 en 55 jaar die minstens één meisje ten laste hebben met de leeftijd voor besnijdenis, tussen 4 en 12 jaar. Daarmee wordt wel degelijk tegemoetgekomen aan verzoeksters kritiek op het representatieve karakter van het project ESPOIR.

Verzoekster houdt voor dat haar kritiek op het feit dat de eigenlijke bron niet raadpleegbaar is, in het bestreden arrest niet is beantwoord. Concreet heeft zij enkel in voetnoot 1 op blz. 18 van haar verzoekschrift tot beroep

het volgende aangehaald: “Bron 24 is niet raadpleegbaar (Dore Sourana, Excision en Guinee, Un taux décroissant. Voor The Lynx)”. Dergelijke vage verwijzing in een voetnoot vormt geen concrete door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te beantwoorden kritiek, temeer daar in voetnoot 24 van de bewuste SRB uitdrukkelijk wordt verwezen naar de vindplaats van het bewuste artikel, met name het Guinese dagblad “Le Lynx” van 29 augustus 2011, en verzoekster niet heeft uiteengezet waarom deze bron niet raadpleegbaar was.

Wat de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking in Guinee betreft, is het bestreden arrest gesteund op de cijfers die uit het voornoemde project ESPOIR blijken. Vermits het niet is gesteund op het algemeen persbericht van Unicef van 6 februari 2013 noch op het telefoongesprek met dr. Kouyaté, hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in te gaan op verzoeksters kritiek tegen deze laatste twee elementen uit de SRB over besnijdenis van vrouwen.

Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten te treden. Hij is derhalve niet bevoegd om feitelijke gegevens te vergelijken en te beoordelen, bijvoorbeeld door na te gaan vanwaar de cijfers en rapporten van het UN Committee of the Rights of the Child en van het UNCHR komen, welke de betrouwbaarheid van deze rapporten is en of de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangenomen verminderde prevalentie van vrouwelijke genitale verminking in Guinee wel blijkt te kloppen. Een “miskenning van de stukken uit het administratief dossier” kan in die zin niet als cassatiegrond worden ingeroepen.

10. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

11. Verzoekster werpt in een derde middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de kwalificatierichtlijn) en “miskenning van de stukken uit het administratief dossier”.

Zij voert aan dat, anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanneemt, de moeder niet de enige persoon is die beslist over de genitale verminking van de dochters. Ook andere familieleden kunnen deze verminking laten uitvoeren, bijvoorbeeld gedurende korte vakanties bij familieleden. Uit een vermindering van de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking of uit een afwezigheid van discriminatie op de arbeidsmarkt kan trouwens niet worden afgeleid dat moeders hun dochter tegen besnijdenis kunnen beschermen.

Verzoekster laat gelden dat in het bestreden arrest wordt ingegaan op de beschermingsmogelijkheden die zouden bestaan, doch niet op de cijfers waarmee verzoekster de beschermingsmogelijkheden tegen vrouwelijke besnijdenis volledig weerlegt. Zij acht daardoor artikel 149 van de Grondwet geschonden.

Door voor te houden dat moeders, niettegenstaande de maatschappelijke druk in Guinee, hun dochters globaal genomen tegen besnijdenis kunnen beschermen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekster als moeder zelf een actor van bescherming is. Dit is in strijd met

artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet, naar luid waarvan effectieve bescherming tegen vervolging enkel kan worden geboden door de staat of door organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied controleren.

Op het einde van het verzoekschrift vraagt verzoekster voor zoveel als nodig aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag te stellen, met name of artikel 7 van de kwalificatierichtlijn kan worden geïnterpreteerd in de zin dat een ouder en/of de leefwereld kan optreden als actor van bescherming tegen het risico op vrouwelijke genitale verminking dat zijn of haar dochter loopt.

Beoordeling

12. Artikel 7 van de kwalificatierichtlijn is in het Belgische recht omgezet door artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd, zodat zij niet rechtstreeks de schending van die bepaling uit de kwalificatierichtlijn kan inroepen.

Het derde middel is in die mate niet-ontvankelijk.

13. Anders dan verzoekster voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet gesteld dat verzoekster als moeder met een bepaald profiel een actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet is.

In het bestreden arrest wordt niet enkel gewezen op de evolutie van de (verminderde) prevalentie van vrouwelijke genitale verminking in Guinee maar wordt ook vastgesteld dat “steeds meer jonge moeders/ouders besnijdenis niet langer als de enige optie zien”, dat “steeds meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (...) en in intellectuele milieus, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en de nodige maatregelen nemen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk”, dat er “geen sprake is van

een fysieke bedreiging van niet-besneden vrouwen noch een discriminatie op het gebied van werk”, dat “het risico dat de ouders (die hun dochter niet laten besnijden) uitgesloten worden van hun gemeenschap zeer beperkt is” en dat “bovendien in 2010 een wet werd gestemd die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt en aldus de Guineese autoriteiten over een stevige juridische basis beschikken om gerechtelijke stappen te ondernemen”. Uit deze vaststellingen kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de jurisdictionele motiveringsplicht afleiden dat moeders in Guinee, globaal genomen, hun dochters tegen besnijdenis kunnen beschermen.

In het licht van die motieven hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verder in te gaan op verzoeksters argumentatie over een gebrek aan effectieve bescherming door de staat tegen genitale verminking. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat verzoekster geen bescherming nodig heeft door het land waarvan zij de nationaliteit bezit, hoefde hij niet na te gaan of dat land in staat is de vereiste bescherming te bieden. Verder komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zijn feitelijke beoordeling van die situatie in de plaats van de beoordeling door de feitenrechter te stellen.

Het derde middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

14. Precies omdat in het bestreden arrest nergens wordt gesteld dat verzoekster als actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd, dient de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag over de interpretatie van artikel 7 van de kwalificatielijst niet te worden gesteld.

15. Het derde middel kan niet tot cassatie leiden.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoekster werpt in een vierde middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn, van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en van het recht van verdediging.

Zij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sterk twijfelt aan haar identiteit en haar huwelijk en daarbij overweegt dat verzoekster volgens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geïnterpreteerd conform artikel 4 van de kwalificatierichtlijn, ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen moet indienen die nodig zijn voor de beoordeling van haar aanvraag. Deze bepaling vereist echter enkel dat verzoekster zo spoedig mogelijk alle elementen indient die zij in haar bezit heeft. Artikel 4 van de kwalificatierichtlijn laat niet toe te stellen dat enkel rekening kan worden gehouden met verklaringen indien zij op documenten zijn gesteund.

Verzoekster merkt op dat voor het eerst in het bestreden arrest wordt getwijfeld aan haar identiteit, reisroute, huwelijk en moederschap. Dit is voordien nooit aan bod gekomen en verzoekster heeft niet de gelegenheid gekregen hierover standpunt in te nemen. Al kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aannemelijkheid van verzoeksters verklaringen voor het ontbreken van enig identiteitsdocument met volle rechtsmacht opwerpen en beoordelen, hij dient de partijen van zijn bedoelingen op de hoogte te brengen zodat zij zich kunnen verweren. Vermits dit niet is gebeurd, acht verzoekster het recht van verdediging geschonden.

Ten slotte laat verzoekster gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit het loutere feit dat zij geen documenten voorlegt afleidt dat verzoekster op zich ongeloofwaardig is, terwijl haar verklaringen evengoed een

bewijs kunnen vormen en haar op grond van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel had moeten worden gegund. Deze bepaling laat niet toe om geloofwaardigheid te ontzeggen, enkel omdat een materieel feit niet door documenten zou zijn gestaafd.

Beoordeling

17. Anders dan verzoekster voorhoudt, werd reeds in de aanvankelijk bestreden beslissing op grond van een aantal concrete elementen geoordeeld “dat de verklaringen over uw ‘gedwongen’ huwelijk door uw oom, onaannemelijk zijn” en werd in die beslissing reeds gesteld dat verzoekster niet in het bezit is van enig document dat haar identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven. Verzoekster heeft er blijkens het bestreden arrest in antwoord op de twijfel aan haar gedwongen huwelijk zelf op gewezen dat het niet ging om een gedwongen huwelijk maar om een gearrangeerd huwelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet op basis van andere gronden dan de feitelijke elementen uit het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier geoordeeld, nu daarin zowel de twijfels over verzoeksters huwelijk als het gebrek aan documenten reeds aan bod kwamen. Het recht op verdediging houdt verder niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in dat geval toe is gehouden vooraf zijn motieven ter kennis van de partijen te brengen.

Het vierde middel is in die mate ongegrond.

18. In het bestreden arrest wordt overwogen dat voor iedere vorm van internationale bescherming een plicht tot medewerking op verzoekster rust, dat deze tot staving van haar asielaanvraag zo snel mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de behandeling van haar verzoek moet indienen en dat deze elementen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten behelzen van verzoekster en haar familieleden met betrekking tot identiteit,

nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Daartoe wordt verwezen naar een “richtlijn-conforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”. Er wordt tevens aangehaald dat bij het ontbreken van deze elementen een aannemelijke verklaring moet worden gegeven.

Vervolgens wordt gesteld dat verzoekster “noch haar identiteit, noch die van haar dochter aan[toont], terwijl ze hiervoor geen afdoende verklaring heeft te meer nu ze naar Europa kwam met de steun en op kosten van haar zus”. Indien verzoekster met een jong kind naar België reisde en een tussenlanding maakte, werd zij aan meerdere controles onderworpen, zodat volgens het bestreden arrest “niet kan aangenomen worden dat ze onvoldoende gedocumenteerd of onzorgvuldig voorbereid kon vertrekken uit haar land en kon toekomen in de Schengenzone”. Verzoeksters uitleg over het onbekende paspoort en de mensensmokkelaar wordt niet aanvaard omdat zij geen problemen had met haar overheid zodat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet kan worden ingezien waarom ze niet legaal kon vertrekken en/of dat het groene paspoort haar niet zou hebben toebehoord”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat “dus ernstig [kan] getwijfeld worden aan verzoeksters identiteit, minstens schiet verzoekster tekort in haar medewerkingsplicht deze essentiële gegevens aan te tonen”, dat verzoekster evenzeer nalaat haar huwelijk aan te tonen hoewel uit de SRB over het huwelijk in Guinee blijkt dat religieuze huwelijken wel degelijk zijn gedocumenteerd en dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt aangetast doordat verzoekster haar huwelijk niet aantoonst of niet wenst aan te tonen.

Het is duidelijk dat in het bestreden arrest de interpretatie van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 4 van de kwalificatierichtlijn wordt bedoeld en dat de vermelding van artikel 48/4 in dat verband een materiële vergissing vormt. Verzoekster heeft dit in dezelfde zin

begrepen, vermits zij in het opschrift van het middel zelf de schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet vermeldt.

In het bestreden arrest wordt niet tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen besloten omdat zij niet alle elementen ter staving ervan zo spoedig mogelijk heeft aangebracht. Zoals uit de hiervoor aangehaalde motivering blijkt, wordt wel overwogen dat een aantal documenten over verzoeksters huwelijk, haar identiteit en die van haar dochter ontbreken zonder dat verzoekster daarvoor een afdoende verklaring geeft, dat verzoekster geen oprechte inspanning heeft geleverd om haar aanvraag te staven en geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van bewijskrachtige elementen. Daarmee worden de bewoordingen van artikel 4.5, a) en b), van de kwalificatierichtlijn letterlijk overgenomen en wordt er aldus op gewezen dat de vereiste voorwaarden niet zijn vervuld om verzoekster, ondanks het ontbreken van bewijsmaterieel, geloofwaardig te achten en haar het voordeel van de twijfel te gunnen. In het bestreden arrest is op wettige wijze beslist dat verzoekster niet aan de in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldoet vermits zij niet aan haar medewerkingsplicht voldoet en dat haar verklaringen derhalve ongeloofwaardig zijn. Overeenkomstig dezelfde bepaling kan het voordeel van de twijfel slechts worden toegekend bij geloofwaardige verklaringen.

Het vierde middel is in die mate ongegrond.

19. Het vierde middel kan niet tot cassatie leiden.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Verzoekster werpt in een vijfde middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli

1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van artikel 149 van de Grondwet.

Verzoekster voert aan dat zij volgens het bestreden arrest de vrees voor haar eigen besnijdenis niet aannemelijk maakt omdat zij die pas in het verzoekschrift tot beroep aanhaalt. Verzoekster had in dat verzoekschrift nochtans uiteengezet dat haar situatie was veranderd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de elementen die de gegrondheid van de vrees voor haar eigen besnijdenis aantonen en legitimeren waarom zij die niet eerder heeft vermeld, niet in overweging genomen. Volgens verzoekster gaat het om een essentieel element voor de beoordeling van de gegrondheid van de vrees voor vervolging, waarover iedere motivering echter ontbreekt. Samengelezen met artikel 13 van het EVRM, vereist artikel 3 van het EVRM een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De motieven dienaangaande moeten worden vermeld.

Beoordeling

21. Met het bestreden arrest wordt enkel beslist dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Er wordt geen verwijderingsmaatregel opgelegd noch wordt er uitspraak over de wettigheid van een eventuele verwijderingsmaatregel gedaan. Bijgevolg kan verzoekster niet dienstig een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, te dezen samen met artikel 13 van het EVRM, opwerpen.

Verzoekster licht niet toe op welke wijze de in het huidige middel betwiste motieven artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 van het vluchtelingenverdrag of de artikelen 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet zouden schenden.

Het vijfde middel is in die mate niet-ontvankelijk.

22. In het bestreden arrest wordt duidelijk aangegeven waarom verzoeksters vrees voor een eigen besnijdenis wordt verworpen, met name omdat zij tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk heeft verklaart dat zij niet vreesde zelf te worden besneden en zij pas in het verzoekschrift tot beroep een vrees voor een eigen besnijdenis heeft aangevoerd en omdat uit de SRB inzake vrouwelijke genitale verminking blijkt dat een besnijdenis doorgaans plaatsvindt op zeer jonge leeftijd terwijl verzoekster ruim 30 jaar oud is.

Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft zij in het verzoekschrift tot beroep geen redenen aangehaald waarom zij haar eigen vrees voor genitale verminking niet eerder heeft vermeld. In dat verzoekschrift wordt enkel in de feitelijke uiteenzetting vermeld hetgeen verzoekster na het indienen van haar asielaanvraag nog van één van haar zussen heeft vernomen, doch deze informatie werd niet aangehaald ter verantwoording voor haar eerdere verklaringen op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster maakt wat dat betreft geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aannemelijk, zodat het vijfde middel in die mate ongegrond is.

23. Het vijfde middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig februari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques